

Baloni nad Ljubljanskim barjem

Po lanskoletni uspešni balonarski »premieri« v Ljubljani, je te dni (od 28. avgusta do 1. septembra) na Ljubljanskem barju in stadionu Svoboda potekalo že 2. odprto državno prvenstvo v letenju s toplozračnimi baloni.

Deset tekmovalcev, od katerih so trije prišli iz tujine, se je pod strokovnim vodstvom Američana Boba Sparksa (prvenstvo je sicer organiziral Balonarski klub Zmajček iz Ljubljane) tokrat pomerilo v treh različnih disciplinah, nekaj disciplin pa je zavoljo slabega vremena odpadlo.

V prvi preizkušnji, »fly in«, s katero so zastavili tekmovalni program, so piloti poljudno izbirali mesto za vzlet. Tu je bil najboljši tisti, ki mu je uspelo vreči posebni marker najbližje označenemu cilju na zemlji, hkrati pa je tudi kar najhitreje vzletel in si med poletom nabral najmanj kazenskih točk. Pri disciplini »Pilot declared goal«, pa so tekmovalci sami izbirali svoj cilj. Pri tem je moral pilot določiti koordinate cilja, ki si ga je izbral in jih v pisni obliki predložiti sodniku. Najboljši je bil seveda spet tisti, ki je pristal najbližje izbranemu cilju.

Na lovu na lisico, »Fox hunting«, ki so ga balonarji pripravili drugega dne tekmovalja, so tekmovalci zasledovali vodeči balon – lisico in skušali najti cilj, ki ga je »lisica« izbrala. Tu je uspelo marker še najbližje vreči pilotu Samu Cejanu, pred Borutom Gröglom in Slavkom Šornom.

Tekmovalje je na stadionu Svobode spremljal tudi poseben balonarski festival, kjer sta za dobro voljo in razpoloženje skrbeli ansambla Martin Krpan in Šankrock. O tekmovalju so dejali:

Aleš Frank, BK Zmajček: »Letos sem prvič na tem tekmovalju. Organizacija se mi je zdela kar dobra, dober pa je bil tudi sam sprejem. Lepo je, da so nam na Svobodi dali na voljo vse te prostore. Vendar pa sem sam še začetnik, zato se zaenkrat držim še bolj v spremstvu.«

Rezultati: 1. Slavko Šorn (AK Ljubljana), 2. Borut Grögl (BKZL), 3. Istvan Buzsaki (Madžarska), 4. Samo Cejan (AK ZG), 5. Dragan Mikloušič (Coning), 6. Mitja Bernard (BK ZL), 7. Patrick Poichet (Francija), 8. Josef Schönstetter (ZRN), 9. Milan Škodlar (JAT) in 10. Božo Marinović (Coning).

B. V.

Preživljanje prostega časa

Z razvojem in napredkom družbe bo vse več prostega časa. Prosti čas tako postaja pomemben del našega življenja.

Kako ga preživljati? Tudi na prosti čas se moramo pripraviti. Po ustvarjalnem delu – učenju je lahko sprostitelj, poglobljanje interesov ob izbrani konjiki ali potreba.

Celodnevno življenje učencev v Zavodu za slepo in slabovidno mladino omogoča razmah pestrih izvenšolskih dejavnosti.

V šolskem letu 1989/90 je zaživel tudi Hobby krožek. Zakaj Hobby? Slep in slabovidni so v življenju manj mobilni in bolj izolirani od vsakodnevnih življenjskih dogajanj in spodbud. Tako ostaja več prostega časa, ki ni prosti čas ampak nekakšno pričakovanje, tesnoba. Kako zapolniti ta čas, mu dati vsebino, pa je lahko tudi hobby oziroma uresničevanje različnih interesov.

(Na to pa se je potrebno tudi pripraviti).

Člani krožka so vsi učenci, ki se ukvarjajo s kakšnim konjičkom ali dejavnostjo.

Oblike in vsebine so lahko pestre in raznovrstne: zbiranje in urejanje predmetov, branje, dopisovanje, glasba, tehnika, šport, računalništvo, tekmovanja v znanju, potovanja, skrb za živali, urejanje vrta, ustvarjalnost, šah...

V začetku smo dali večji poudarek preprostejšim oblikam zbirateljske strasti. Zbiranju in urejanju različnih predmetov, dopisovanju, urejanju zbirke. V krožku učenci dobijo spodbude in napotke, se navajajo na sistematično in dosledno, spoznavajo vsebino, izmenjujejo izkušnje in predstavljajo svoje dejavnosti.

Zanimivo je zbiranje znamk. Pri nekaterih slabovidnih učencih je bila velika želja, da se bolj seznanijo s filatelijo. Pod strokovnim vodstvom zbiratelja Cvetka Zupančiča so učenci spoznali smisel in način zbiranja znamk.

Razstava znam in drugih zbirateljskih konjčkov v Zavodu za slepo in slabovidno mladino

Hobby in filatelistični krožek v Zavodu za slepo in slabovidno mladino sta skupaj priredila uspešno razstavo v mesecu juniju.

Filatelistični krožek je svoje zbirke razstavil v sedmih vitrinah. Učenci zavoda Samo Jakša, Slovenija na znamki ter delna zbirka Jugoslavije, Andrej Špec, Nemčija, Avstrija, TITO ter priložnostne kuverte, Aleš Dragar, zemljevid Evrope, Tematika – muze in žigi pomožnih post.

Na razstavi je bila predstavljena še zbirka vodje krožka Cvetka Zupančiča Notranjska in Dolenjska pod italijansko in nemško okupacijo 1941–1945 ter ZBIRKA ZAVODA: Pošta

Zavoda od ustanovitve dalje.

Hobby krožek pa je na razstavi prikazal: razglednice Slovenija v preteklosti, Zemljevidi in lepote Slovenije na razglednicah, Zgodovinske osebnosti ter arheologija, Domača obrt, legende, kultura, igrače-sestavljavke, značke ter zelo uspešno zbirko numizmatike Branka Petovarja ter zbirko kamenin in mineralov.

Razstava je doživela precej pohval obiskovalcev, pri članih obeh krožkov pa je okrepila zavest, da tudi zbirateljski konjčki pomagajo slepi in slabovidni mladini iz teme.

Cvetko Zupančič

Pravica močnejšega ali nasilje nad otroki

Družbo želimo opozoriti na krivico, ki se godi otrokom. Predvsem želimo poudariti nasilje nad njimi in iskati način, kako to preprečevati.

Velikokrat slišimo ali beremo o nasilju nad nemočnimi otroki, ki se največkrat ne morejo sami braniti. Ob takih prilikah smo vsi pretreseni in zgroženi, toda največkrat skušamo zadevo čim prej pozabiti z mislijo, »saj ne morem nič storiti«.

Asociacija žensk – skupina za pomoč vsem nemočnim, posebno pa še otrokom, ki so žrtve nasilja – se bo trudila, da tako miselnost med ljudmi spremeni. Prav tako si bo prizadevala, da se sprejme potrebne predpise, ki bodo preprečevali nasilje nad otroki in ga sankcionirali. Menimo, da je dolžnost vsakega posameznika, da po svojih močeh prispeva za lepše, varno življenje VSEH OTROK. Zato je potrebno, da se vsi odzivamo na vsako nasilje, ki smo mu priča, ali slišimo zanj, pa naj bo to na cesti, pri sosedih, v šoli ali kjerkoli. V takem primeru je naša moralna dolžnost pomagati otrokom. V primeru, da sami ne moremo nič storiti, pa obvestimo ustrezne ustanove (centre za socialno delo, zdravstvo, policijo itd.), ki bodo problem uredile. Tu je konec šolskega leta, ki so ga nekateri otroci s strahom in negotovostjo pričakovali. Imajo slabe ali celo zelo slabe ocene. V glavnem so take ocene zaslužene, včasih pa je slaba ocena tudi neupravičena. Tudi to je nasilje nad otroki.

Nekateri starši se med šolskim letom sploh ne zanimajo za učni uspeh svojega otroka. Ko pa se bliža konec šolskega leta, poizkušajo to svojo napako popraviti. Zelo so razočarani, če ugotovijo, da ima njihov otrok slabe ocene. Ne morejo razumeti zakaj, saj mu vendar vse nudijo, otrok pa jim vrača na tak način. Ne morejo razumeti, da otroku niso dovolj samo materialne dobrine, s katerimi ga zasipavajo. Otroku potrebuje tudi ljubezen, spoštovanje, prijateljstvo, zaupanje, razumevanje in skupno reševanje njegovih vsakdanjih problemov. Namesto tega pa zaradi svojega osebnega neuspeha, slabe volje in nemoči nimajo ne razumevanja ne časa za otroka takrat, ko jih potrebuje.

Otrok potrebuje moralno oporo in družinsko harmonijo, da lahko razvije vse svoje sposobnosti. Smatramo, da je v mnogih primerih otrokov uspeh v šoli in neprimerno vedenje odraz družinskih razmer. Velikokrat pa se starši

zaradi svojih problemov nasilno vedejo do otrok, uveljavljajo pač svojo pravico močnejšega. Otroci, s katerimi starši slabo ravnajo, pa si tako želijo njihove ljubezni, da o svojih težavah in nasilju doma sploh ne spregovorijo, včasih pa se tudi bojijo, da se bo stanje potem samo poslabšalo.

Ob koncu šolskega leta navedeni problemi postanejo še bolj očitni, kar se odraža v beganju otrok od doma in tudi še kaj hujšega.

Prav sedaj našo javnost pretresa težka situacija otrok, ki so morali ponavljati sprejemni izpit iz enega predmeta za vpis na »gimnazije«. To je zelo huda preizkušnja za otroke same in njihove družine. Zavod za šolstvo v svojem članku v Delu 12. junija 1990 pod naslovom »Pismo učiteljem in staršem« priporoča vsem, ki so odgovorni za mlade ljudi, naj bodo strpni in pozorni do njih, da ne bi prišlo do nezaželenih reakcij med njimi, ko s strahom in negotovostjo pričakujejo konec šolskega leta, nekateri pa tudi sprejemne izpite. Prav ta ustanova pa je odgovorna, da je letos 1.846 otrok moralo dvakrat opravljati izpit iz istega predmeta, ker je oseba iz njenih vrst napravila napako. Klicali so nas starši, ki so v svoji nemoči iskali rešilno bilko, kako bi svojega otroka obvarovali stresne situacije – ponovnega izpita. Naše mnenje je, da je to tudi oblika nasilja nad otrokom in družino.

Asociacija se bo trudila, da bo po svojih močeh pomagala otrokom in vsem nemočnim pri njihovih težavah. Sestavljajo jo volonterke različnih poklicev, vsem pa je skupno – pomagati. Vsak dan nas lahko pokličete po telefonu na št. (061) 323-353 (Ljubljana) popoldne med 16. in 21. uro, kdor ne more klicati popoldne, pa lahko pokličete popoldne med 8. in 9. uro ob delavnikih.

Čakamo vas na telefonu številka (061) 323-353:

– otroci, ki imate kakršnekoli probleme, zberite pogum in nas pokličite, pogovorite se z nami predno karkoli ukrenete

– starši, če smatrate, da se vašemu otroku ali vam godi krivica

– vsi, ki vas moti nasilje, sporočite nam vaše predloge in pobude, lahko pa se nam tudi pridružite, da bomo skupno preprečevali nasilje nasplo, posebno pa še nad otroki, kjerkoli in v kakršnikoli obliki se pojavlja.

ASOCIACIJA ŽENSK

Vesele počitnice so za nami

Veseli živčav počitniško razposajenih otrok počasi, vendar vztrajno zapuščajo pacuško dolino. Še nekaj dni pa bodo zadnji šolarji zapustili prečudoviti kraj ob morju, kraj, kjer se je spletlo nešteto prijateljstev, poznanstev in nežnih ljubezni. V Pacugu, otroškem letovišču viških otrok, je letos letovalo oz. preživljalo vesele dni šole v naravi 2300 otrok. Veseli smo, vse kapacitete so bile dobesedno razprodane. Ugotovili smo, da se otroci, ki prvič bivajo v Pacugu že preko vrta, vračajo vse do zaključka osnovnega šolanja. Na tem mestu moramo poudariti,

da je preko vrta oz. Zveze prijateljev mladine uveljavljalo regres 285 otrok od 1200 udeležencev kolonije.

Prav tako bi se radi na tem mestu zahvalili za razumevanje Zdravstvenemu domu Vič-Rudnik, saj smo ena redkih baz v Ljubljani, ki ima ambulanto ter za zdravstveno varstvo otrok svojega zdravnika ter medicinsko sestro iz Ljubljane.

Zveza prijateljev mladine ocenjuje to sezono zelo uspešno in že načrtuje zimovanje z veliko željo, da to organiziramo v Zapotoku.

Mokro srečanje upokojencev na Rogli

Letošnji vseslovenski zlet upokojencev na Rogli je bil 6. julija. Kulturni program, ki se je začel ob 11. uri je vodil Jože Logar, v njem pa so se zvrstili godba na pihala iz Slovenskih Konjic, govori predstavnika sindikata in predsednika ZDU Slovenije Stanke Hvaleta, pesmi mešanih pevskih zborov... Slavnostni govornik je bil predsednik Predsedstva republike Slovenije Milan Kučan.

Ves program se je letos odvijal v dvorani, saj je zunaj deževalo. Hotelski prostori so bili polni ljudi, ki so hodili sem ter tja, kupovali – tudi hrano, jedli in pili. Le malo kateremu je bilo naklonjeno priti do sedeža, da bi jo jedel sede. In čeprav je bilo letos manj ljudi, je bila gneča izjemna. In če primerjamo še podatke o udeležbi upokojencev na Rogli lani in letos, moramo priznati, da le-ti ne držijo.

V lanskem 7–8 številki Vzajemnosti je bilo zapisano, da je bila lanska udeležba 6000 (to je 120 avtobusov po 50 ljudi), za letos pa je Dnevnik zapisal (7. julij), da je bilo 7000 udeležencev (to je 140 avtobusov po 50 ljudi). Resnica pa je samo ena in sicer, da je bila letos udeležba vsaj za četrtno manjša kot lani. Če za nič drugega pa zato, ker vožnja ni bila brezplačna.

Po končanem programu – ob 13. uri je še vedno močno deževalo – so pričeli avtobusi množično odvažati izletnike po najbližji poti proti domu. Odpadel je tudi vsak načrtovan izlet, saj po gozdnih in mokrih tleh ni prijetno hoditi.

In ker je bila cesta dobesedno zatlačena z avtobusi na obe strani, tisti, ki so parkirali v boksih niso mogli izpeljati.

Letošnji vseslovenski zlet upokojencev na Rogli je bil pomaknjen za 15 dni bolj v poletje. Vendar je bilo vreme kljub temu bistveno slabše od lanskega. Že popoldne in ves naslednji dan pa je sijalo prav poletno sonce. Zato lahko rečem, če se izrazim malce ironično, da upokojencev še bog ne mara več.

ZVONE GRČAR

BILI SO MED NAMI

Vlasta Štrukelj

S poslednjim slovesom sta tako krajevna organizacija ZZB NOV Milan Česnik kot tudi občinska organizacija izgubili eno izmed svojih najmlajših članic. Kot gimnazijka v Novem mestu je bila zaradi sodelovanja v narodnoosvobodilnem gibanju že januarja 1942 leta sprejeta v SKOJ. Organizirano je delovala v mladinskih akcijah in opravljala številne druge naloge. Ob zlo-

mu Italije je odšla v partizane, a so jo ti napatili nazaj v ilegalno delo v Novo mesto. Po vojni se je po končanem šolanju zaposlila sprva na Kemijskem inštitutu Boris Kidrič in nato na fizikalnem inštitutu Jožef Stefan kot samostojni tehnik. Zaradi boleznih se je predčasno upokojila, vendar je bila kot žena, mati in babica neumorna, polna ljubezni, vedrosti, predanosti in prisrčnosti. Takšna ostaja tudi v spominu članov ZZB NOV Milan Česnik s katerimi je prijateljevala, za sosedo in sokrajano. Neopazna spremljevalka, ki je imela toliko ljubezni in poslušala za druge, da je pozabljala na samo sebe in tako prekmalu izčrpala svoje življenjske sile.

Adolf Jeraj

V mesecu juniju so se sorodniki, prijatelji in soborci zadnjič poslovili od 79 letnega

Adolfa Jeraja. Rojen v Metliki se je po izučeni obrti peka zaposlil v Zagorju, kjer se je družil z napredno miselnimi prijatelji. Že pred vojno je živel v Horjulu. Med okupacijo ga je pot vodila v vrste osvobodilne fronte in jeseni 1941 leta je med prvimi stopil v Bazoviško četo. Ob formiranju Dolomitskega odreda in Šercerjeve brigade je postal njihov borec, jeseni 1943 pa vse do poletja 1944 se je boril v Cankarjevi brigadi. Po končani oficirski šoli v Beli krajini je bil do konca vojne inštruktor predavatelj na tečajih oficirske šole v Metliki.

Po osvoboditvi ga je pot zanesla v Novo mesto, kjer je služboval na tožilstvu, nato pa je kot direktor pekarnice in slaščičarne Bežigrad dočkal upokojitev.

Vsa ta leta je aktivno deloval za Bežigradom in v Horjulu, za kar je prejel več odlikovanj in priznanj.